

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Triloogia 1. raamat

A romantic couple embracing in a field of yellow daisies. The woman has long blonde hair and is wearing a light-colored lace-trimmed top. The man has short brown hair and is wearing a light-colored suit jacket. They are both smiling and looking at each other. The background is a soft-focus field of yellow flowers under a bright sky.

Suve-
päevad

Susan Mallery
Summer Days
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Susan Macias Redmond
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12250512
ISBN 978-9949-25-311-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Üksnes Fool's Goldis võib tulla ette selline asi, et kits sunnib Mercedese seisma jääma. Rafe Stryker lülitas võimsa auto mootori välja ja väljus autost. Keset teed seisev kits mõõtis teda, tumedates silmades enesekindel helk. Tundus, nagu oleks tahtnud kits Rafe'ile öelda, et see on tema tee ja kui üldse keegi selles tahete võistluses peab taganema, on see Rafe.

„Kuradi kitsed,“ pomises Rafe, otsides pilguga kitse omanikku. Kuid nägi üksnes puid, katkist aeda ja kõige selle taga taevasse kõrguvaid mägesid. Mõni nimetaks seda lausa jumala maaks. Kuid Rafe teadis, et kuna jumal on tark ja teab kõik, siis pole temal Fool's Goldiga vähimatki pistmist.

Raske uskuda, et kui sõita kolm tundi lääne poole, jõuaks Rafe San Franciscosse: hõrgutavate roogade, kõrghoonete ja ilusate naiste maailma. Tema kuulus sinna. Mitte siia mingi linnakese serva, kuhu oli töötanud enam mitte iial jalga tõsta. Kuid oli ikkagi tõstnud, teda oli kiskunud siia ainus inimene, kellele ta ei suutnud iial selga keerata: ema.

Ta uuris endamisi vandudes kitse. Kits kaalus viiekümne viie kilo ringis. Kuigi ta oli üritanud viimase kaheksateistkümne aasta jooksul unustada Fool's Goldis veedetud aastaid, polnud Castle'i rantšos omandatu meelest läinud. Ta leidis, et kui suutis õblukese neljateistkümneaastase poisikesena saada hakkama härjaga, peaks ta nüüd ka selle

kitsega toime tulema. Või vähemalt suutma ta sülle võtta ja tee serva tassida.

Ta langetas pilgu kitse sõrgadele, mõeldes, kui teravad need on ja kuidas ta ülikonnale mõjuvad. Ta toetas küünarnuki auto katusele ja surus sõrmed mõtlikult ninaseljale. Kui ema poleks telefonis nii õnnetu häälega olnud, siis oleks ta ringi keeranud ja tagasi koju sõitnud. San Franciscos oli tal personal, lausa ustavad teenrid. Inimesed, kes hoolitseksid selliste asjade eest nagu keset teed seisvad kitsed.

Ta muheles, mõeldes sellele, kuidas ta painedumatu assistent sunniks kitse pilguga taganema. Proua Jennings oli pisut üle viiekümnene tarmukas naine, tal oli võime panna ka kõige edukamad ärijuhid end ebakompetentsena tundma ning tema sunniks kitse alistuma juba pelgalt pilguga.

„Te leidsite ta üles!”

Rafe pöördus hääle suunas ja nägi enda poole jooksvat naist. Naisel oli ühes käes köis ja teises midagi lehtsalatit meenutavat.

„Ma olin nii mures. Athenal näib olevat elueesmärk jammadesse sattuda. Sellist riivi pole olemas, mis teda kinni hoiaks. Ta on tark. Oled ju, kullake?”

Naine läks kitse uurde ja patsutas looma seljale. Kits surus end naise vastu nagu hellitusi otsiv koer. Ta võttis salatilehe ja lasi endale köie kaela panna.

Naine vaatas Rafe'i poole. „Tere. Mina olen Heidi Simpson.”

Naine oli umbes meeter seitsekümmend viis pikk ja patsidesse pununud blondide juustega. Teksadesse topitud puuvillane särk tõi välja ta pikad jalad ja kehavormid. Reeglina avaldas selline asi Rafe'ile muljet. Täna aga mitte. Kuna tal oli vaja tegelda emaga ja linnaga, mida ta ei talunud.

„Rafe Stryker,” lausus ta.

Naine – Heidi – vahtis talle otsa, ta rohelised silmad läksid suureks ning ta taganes sammukese. Ta täidlane suu värises ning ta näolt kadus naeratus.

„Stryker,” lausus ta sosinal ja neelatas. „May on siis teie...”

„Ema. Kuidas te teda tunnete?”

Heidi taganes veel sammukese. „Ta on, noh, praegu rantsos. Räägib mu vanaisaga. Tundub, et siin on mingi segadus.”

„Segadus?” lausus Rafe häälega, mille kohta proua Jennings ütles, et see on ta hirmuäratav sarimõrvari hääl. „Kas teie arust on aset leidnu segadus? Minu arust pigem pettus ja vargus. Kriminaalkuritegu.”

Asi on hull, mõtles Heidi soovides, et saaks lihtsalt jalga lasta. Kuigi ta polnud seda sorti, kes oleks probleemide eest pea liiva pistnud. Kuid praegusel juhul seisaks ta nendega silmitsi pigem teiste inimeste seas, mitte aga mahajäetud teel. Ta kiikas Athena poole mõeldes, kas kits kaitseks teda, kuid leidis siis, et küllap mitte. Athenat huvitaks ilmselt märksa rohkem suutäis Rafe Strykeri hästi istuvast ja kallist ülikonnast.

Ta ees seisev mees näis olevat väga vihane. Nii vihane, et võiks temast oma kalli autoga üle sõita. Mees oli pikk, tumedate juuste ja silmadega ning praegu näis ta nii vihane, et võiks Heidi lausa paljaste kätega maatasa teha. Heidil oli tunne, et selleks oleks mehel ka piisavalt jõudu.

Ta hingas sügavalt sisse. Heakene küll, võib-olla ei teeks just maatasa, kuid midagi tahtis see mees teha küll. Seda oli näha ta pruunikasmustadest silmadest.

„Ma tean, mida te mõtlete,” alustas Heidi.

„Kahtlen selles.”

Mehe hää oli vaikne ja siidine ning ajas Heidi ärevusse. Just nagu ei oskaks ta ennustada, mis võib järgmiseks aset leida, ning nagu töotaks see nii või teisiti midagi halba.

„Vanaisa ületas piiri,” alustas ta mõeldes, et see polnud sugugi esimene kord, kus Glen oli järginud oma elu-filosoofiat, mille kohaselt tuli paluda pigem andestust kui küsida luba. „Ta ei tahtnud kellelegi halba.”

„Ta varastas mu emalt.”

Heidi võpatas. „Kas te olete temaga lähedane?” Ta raputas pead. „Ükskõik. Loll küsimus.” Kui Rafe ei hooliks emast, siis poleks ta praegu siin. Kuigi Heidi polnud sugugi üllatunud. May tundus olevat meeldiv naine, kes suhtus eksitusse väga mõistvalt. Kuigi mitte nii mõistvalt, et mitte segada sellesse oma poega.

„Mu vanaisal Glenil on sõber, kellel diagnoositi vähk. Harvey vajab ravi, kuid tal polnud tervisekindlustust ja Glen tahtis aida-ta.” Heidi üritas naeratada, kuid huuled ei kuulunud sõna. „Nii et, noh, tal tuli mõte osa rantšost maha müüa. Teie emale.”

„Rantšost, mis kuulub teile.”

„Juriidiliselt jah.” Heidi nimi oli pangalaenu paberitel. Ta polnud küll täpseid numbreid rehkendanud, kuid tema nimel oli umbes seitsmekümne tuhande dollari väärtuses maad. Ülejäänud rantšole oli võetud hüpoteeklaen.

„Ta võttis emalt kakssada viiskümmend tuhat dollarit, emale ei kuulu aga mitte midagi.”

„Nojah.”

„Teie vanaisal pole vahendeid raha tagasi maksta.”

„Ta saab pensioni ja meil on säästud.”

Rafe'i pilk langes Athenale ja siis uuesti Heidile. „Kui suured sääststud?”

Heidi õlad vajusid lüüasaamises längu. „Kaks tuhat viis-sada dollarit.”

„Palun viige kits tee pealt ära. Ma sõidan rantšosse.”

Heidi selg tõmbus sirgu. „Mida te kavatsete teha?”

„Lasen teie vanaisa arreteerida.”

„Te ei saa seda teha!” Glen oli ta ainus sugulane. „Ta on vana.”

„Arvatavasti võtab kohtunik kautsjonit määrates seda arvesse.”

„Ta ei tahtnud kellelegi halba.”

Rafe'i ta sõnad ei liigutanud. „Minu pere kasvas siin üles, preili Simpson. Mu ema oli siin majapidaja. Too vanamees, kellele rantšo kuulus, maksis talle sandikopikaid. Oli aegu, kus tal polnud raha oma nelja lapse söötmiseks. Kuid ta pidas vastu, kuna vanamees lubas jätta pärast surma rantšo temale.”

See lugu ei meeldinud Heidile. Ta oli kindel, et see ei lõpe hästi.

„Sarnaselt teie vanaisaga valetas ka tema. Kui ta lõpuks suri, läks rantšo ta idas elavatele kaugetele sugulastele.” Mehe tumedad silmad puurisid just nagu mingit karistust töötades laserikiirtena Heidit. „Teist korda mu ema niimoodi sellest rantšost ilma ei jäeta.”

Asi oli veelgi hullem, kui Heidi oli ette kujutanud. Palju hullem. „Te peate aru saama. Vanaisa ei teeks iial kellelegi halba. Ta on hea inimene.”

„Ta varastas minu emalt kakssada viiskümmend tuhat dollarit, preili Simpson. Kõik muu on pelgalt dekoratsioon. Nüüd aga viige oma... kits mul eest.”

Suutmata midagi lausuda, astus Heidi tee veerde. Athena tema järel. Rafe istus autosse ja sõitis minema. Ta raevunud lahkumisstseenist puudus vaid tolmupilv. Tee oli aga asfalteeritud ja linn hoidis seda heas korras. See oli üks Fool's Goldis elamise eelis.

Heidi ootas, kuni Rafe oli minema sõitnud, ja pani siis rantšo poole jooksu. Athena pidas temaga sammu ja vähemalt seekord ei nõudnud ta endale vabadust.

„Kas kuulsid?” küsis Heidi. „Too mees on meie peale väga marus.”

Athena sörkis ta kõrval, just nagu ei läheks Gleni saatus talle vähimalgi määral korda.

„Sa veel kahetsed, kui peame su maha müüma, et May Strykerile võlg tagasi maksta,” pomises Heidi ja soovis siis, et poleks neid sõnu lausunud.

Kogu elu oli ta ihanud vaid üht. Kodu. Tõelist kodu, millel on katus pea kohal, vundament, kanalisatsioon, veevärk ja elekter. Enamik inimesi suhtus sellesse iseenesestmõistetavalt. Kuid Heidi oli reisinud lapsepõlves ühest linnast teise, tema päevade rütmi määras rändlaat, kus ta vanaisa töötas.

Castle'i rantšot leides armus ta sellesse esimesest silmapilgust. Ta armus maasse, vanasse majja ja eriti Fool's Goldi linna. Tal oli kaheksapäine kitsekari, lugematu hulk metsikuid lehmi ja umbes nelisada hektarit maad. Ta oli hakanud tegema kitsejuustu ja kitsepiimaseepi. Ta müüs kitsepiima ja väetiseks kitsesõnnikut. Kinnistul olid koopad, kus sai lasta juustul laagerdada. See oli tema kodu ja ta ei kaatsenud sellest mingil juhul loobuda.

Kuid võib juhtuda, et ta peab sellest loobuma kellegi pärast. Gleni pärast, kes oli müünud maha osa maast, mis ei kuulunud temale, naisele, kel oli väga vihane poeg.

Rafe parkis auto ema oma kõrvale. Rantšo oli hullemas seisus, kui ta mäletas. Aed oli pigem sümbolne, maja lääpas ja tahtis värvimist. Ta oleks olnud parema meelega ükskõik kus, mitte siin. Kuid ta ei saanud ära minna. Vähemalt mitte enne, kui see jama on klaaritud.

Ta väljus autost ja vaatas ringi. Taevas oli sinine – nagu Californias ikka. Seda võimatut värvi, mida armastavad filmitegijad ja millest laulavad laulukirjutajad. Taamal kerkisid taevasse Sierra Nevada mäed. Lapsepõlves vahtis ta neid mägesid, soovides olla teispool neid. Ükskõik kus, mitte aga siin. Viieteistaastaselt tundis ta end lõksus. Kummaline, kuidas nüüd oli ta kõigi nende aastate järel siin tagasi ja samamoodi lõksus.

Maja uks avanes ja ema väljus, May Stryker oli küll üle viiekümne, kuid endiselt ilus: ta õlgadele langesid säravad mustad juuksed ja ta oli nõtke kehaehitusega. Rafe oli pärinud emalt kasvu, jume ja tumedad juuksed, kuigi ema väitis, et ta iseloom on isa oma. May oli pehme südamega, hooliv ja tahtis kogu maailma eest hoolt kanda. Rafe oleks tundnud end märksa paremini, kui oleks saanud maailma vallutada.

„Tulidki!” ütles May naeratades poja juurde tulles. „Olin selles kindel. Oh, Rafe, kas pole tore tagasi olla!”

Selge see, mõtles Rafe süngelt. Miks mitte pärastpoole põrgutule paistel suhkruvatti grillida. „Mamps, mis lahti?